

Герої не вмирають

Коли згасає сонце...

А червоні маки
вздовж дороги бодем,
вірю - ромашки,
пам'яттю - трава...
Господи,
на серці так нестримно важко...
Губляться чекання,
меншають слова...
Душу розриває мовчазне ридання,
сльози мимоволі втомою із віч.
Плаче серце, б'ється в грудях,
наче пташка,
ронять сльози маки
вздовж сумних узбіч...
Стелиться дорога,
проводжає в небо
воїнів-героїв, дочок і синів.
Замість куль
почують душі райський щебіт,
замість болю й втоми -
втіху райських снів.
Нам би не забути,
нам би пам'ятати
про ціну світанків,
про безцінність мрій...
Надто вже велика,
Боже, волі плата!
Лиш зволій світанку, Господи!
Зволій...

Оксана Воркун-Цепенда

Майже рік
вважався безвісти зниклим

12 червня жителі Білобожницької громади провели останню життєвою дорогою військовослужбовця, оператора-радіотелефоніста відділення розвідувального взводу, мешканця села Ридодуби, що на Чортківщині, **Мирослава Петровича БАТИЦЬКОГО** (9. 04. 1994 р.н.), який загинув 29 червня 2024 р. під час виконання бойового завдання на Донеччині; відтоді його вважали безвісти зниклим.

Світлої пам'яті Мирослав понад два роки був на війні, мав важке поранення, після якого знову повернувся на фронт. Рідні його розшукували, зокрема сестра Василина, сподівалися, але, на жаль, усі надії були марними...

"...Більше десяти побратимів з 35-го окремого стрілецького полку з міста Дніпро прибули віддати останню шану Мирославу. Кремезний борець з позивним "Правша" розповідає, що Мирослав був хорошим воїном. Усі хотіли з ним їхати на позицію, бо знали: якщо він за кермом, усе буде добре! У разі чого - підстрахує, прикриє... І в селі про нього розповідають, що був дуже добрим, робітним хлопцем. Після закінчення школи він відслужив службу в армії. Потім з батьком подався до Польщі. Мирослав був середньою дитиною в сім'ї. Крім нього, є ще дві сестри, вже одружені, мають своїх дітей. Як тільки-но почалася повномасштабна війна, одним із перших в селі отримав повістку. Служив кулеметником, потім у розвідці..." - написав редактор чортківської районної газети "Голос народу" Любомир Габурський.

Поховали захисника у рідному селі. Широ співчуваємо рідним і близьким, побратимам... Вічна пам'ять і слава Герою!

Загинув на Харківщині

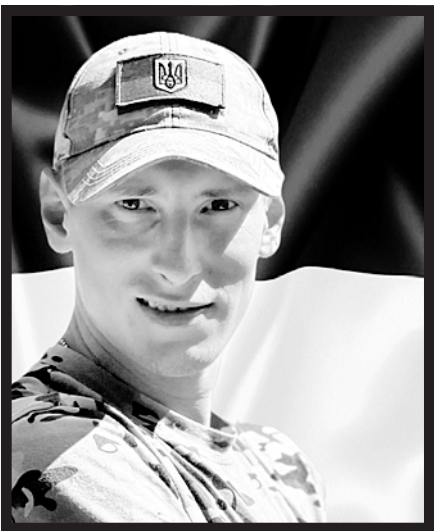
13 червня жителі Борщівської громади провели останню життєвою дорогою військовослужбовця, мешканця с. Шупарка, солдата **Євгена Олександровича ПРИГОДУ** (12. 12. 1989 р.н.), який загинув 5

червня під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Глибоке Харківської області. "У мирному житті - добрий. У війні - мужній, безстрашний, незламний. Таким він запам'ятається усім, хто його знав... Попрощатися із Євгеном прийшли десятки людей - рідні, друзі, побратими, однокласники, жителі громади. Сльози, квіти, опущені голови і невимовний біль, - написала у соцмережі Ольга Зубик. - Герої не вмирають, допоки ми їх пам'ятаємо... Дякую о. Вадиму і всім священикам, які провели чин поховання, всім односельчанам, рідні, друзям, однокласникам, сусідам, усім, хто вшанував пам'ять. Дякую за слова підтримки і співчуття. Тож пам'ятаймо завжди про нашого Героя Євгена Пригоду..."

Поховали захисника у рідному селі. Широ співчуваємо дружині рідним та близьким, побратимам... Вічна пам'ять і слава Герою!

Був справжнім воїном

14 червня жителі Нараївської громади віддали останню шану військовослужбовцю 115-ї ОМБ, мешканцю с. Гутисько, що на Бережанщині, **Руслану БЕНЧУ** (21. 01. 1997 р.н.), який загинув 19 серпня 2023 р. під час бойового завдання поблизу населеного пункту Петропавлівка Куп'янського району Харківської області.

Світлої пам'яті Руслан закінчив Підвисоцьку школу, Рогатинський аграрний коледж, працював у ТОВ "Підвисоцький завод будівельних матеріалів", їздив на заробітки до Польщі. 3 лютого 2023 р. його мобілізували. Тривалий час вважався зниклим безвісти.

"Мамина і татова гордість, синова впенність, сестрина і братова підтримка, для дружини - кохання її життя і тепер - невимовний батьківський біль... Сміливий, добросовісний та врівноважений, чуйний, надійний друг, на допомогу якого завжди могли розраховувати... Він був справжнім. Ніколи не скаржився, не нарікав, був воїном - скрізь і завжди... Жодними словами не втамувати пекучий біль та не загоїти рани в душі батькам, дружині, синові, сестрі, брату, племінникам, друзям", - зазначила директорка Підвисоцького заводу будматеріалів Галина Слюсарська.

Поховали захисника у рідному селі. Широ співчуваємо рідним і близьким... Вічна пам'ять і слава Герою!

Був добрим і щирим...

14 червня жителі Тернопільської громади провели останню життє-

вою дорогою військовослужбовця **Андрія Романовича КОРЕНДІЯ** (3. 02. 1970 р.н.), який загинув 10 червня під час виконання бойового завдання на Харківщині.

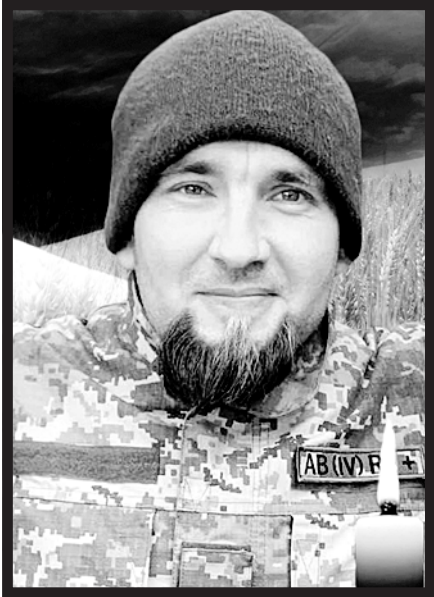
Світлої пам'яті Андрій пройшов АТО, з початком повномасштабної війни знову пішов захищати Україну. Побратими згадують його як доброго і щироого чоловіка й водночас мужнього і відповідального воїна.

"Сумна новина прийшла для нас, гвардійців дев'яности окремого батальйону спецпризначення, знову поповнилося Небесне військо нашим бойовим товаришем. Загинув на фронті побратим Андрій Корендій..." - написав у соцмережі Тарас Михальчук.

Поховали воїна на Пантеоні Героїв Микулинецького кладовища.

Щирі співчуття рідним, близьким, побратимам... Вічна пам'ять та слава Герою!

Поховали у рідному селі

15 червня жителі Вишнівецької громади провели останню життєвою дорогою військовослужбовця, стрільця-санітара, мешканця села Коханівка, що на Збаражчині, **Володимира Андрійовича ГАЛЯНТІЯ** (14. 11. 1991 р.н.), який загинув 26 січня 2024 р. під час виконання бойового завдання в районі м. Бахмут Донецької області.

Світлої пам'яті Володимира тривалий час вважали зниклим безвісти, родина до останнього сподівалася, що Володимир живий, та, на жаль, експертиза ДНК 12 червня підтвердила його загибель у січні 2024 року.

Поховали захисника у рідному селі.

Щиро співчуваємо матері, сестрі, вітчиму, усім рідним та близьким... Вічна пам'ять і слава Герою!

Поховали на Пантеоні Героїв

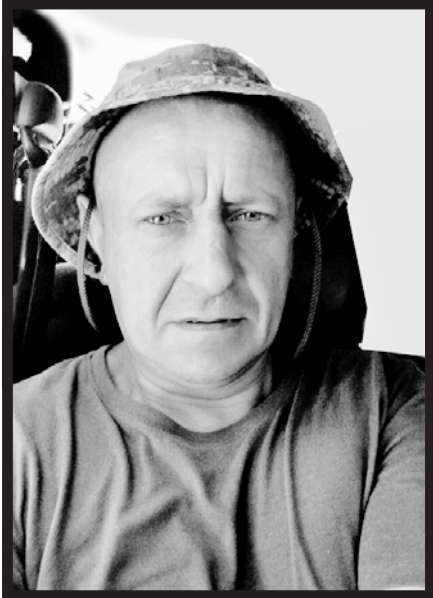

15 червня жителі Тернопільської громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця **Віталія Андрійовича КОВАЛЯ** (14. 09. 1977 р.н.), який загинув 7 червня під час виконання бойового завдання у Донецькій області.

Світлої пам'яті Віталій у мирному житті був щирим, доброзичливим чоловіком, який виконував свій патріотичний обов'язок. Мужній воїн від 7 червня вважався безвісти зниклим... Поховали захисника на Пантеоні Героїв Микулинецького кладовища.

Щирі співчуття рідним, близьким, побратимам... Вічна пам'ять та слава Герою!

Загинув на Донеччині

16 червня жителі Почаївської громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця, механіка-водія 2-го розвідувального відділення 2-ї розвідувальної роти, мешканця Почаєва, старшого солдата **Олексія Валерійовича КВАСНЮКА** (30. 03. 1982 р.н.), який загинув 9 червня під час виконання бойового завдання на Донеччині.

Світлої пам'яті Олексій був мужнім воїном і надійним побратимом...

Поховали захисника у рідному місті.

Щиро співчуваємо рідним і близьким, побратимам... Вічна пам'ять і шана Герою!

Був добродушним та щирим

16 червня жителі Скала-Подільської громади віддали останню шану військовослужбовцю, солдату, уродженцю с. Поділля, що на Заліщанщині, мешканцю селища Скала-Подільська, що на Борщівщині, **Івану Михайловичу РОМАНШИНУ** (1989 р.н.), який загинув 11 червня під час виконання бойового завдання внаслідок удару FPV-дрону в районі населеного пункту Новоандріївка Запорізької області.

Як розповіли у Скала-Подільській селищній раді світлої пам'яті Іван: "Був добродушним та щирим. Одружився у 22 роки. Пробував свої сили у будь-якій справі, через чотири роки втратив батьків - тож розраховував тільки на власні сили. Працював робітником ДП "Благоустрій". З початком російської агресії проти України влився до її Збройних сил..."

Поховали захисника у Скалі-Подільській.

Щиро співчуваємо дружині, дітям, рідним і близьким, побратимам... Вічна пам'ять і слава Герою!

Поховали у рідному місті

16 червня жителі Збаразької громади віддали останню шану військовослужбовцю, стрільцю штурмового спеціалізованого батальйону "Шквал", мешканцю Збаража,

солдату **Олександру Костянтиновичу ХВОРОСТЯНОМУ** (21. 02. 1984 р.н.), який загинув 8 червня під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Андріївка Сумської області.

Світлої пам'яті Олександр був добрим, щирим і працьовитим чоловіком й водночас сміливим воїном.

Поховали захисника у рідному місті.

Щиро співчуваємо рідним і близьким, побратимам...

Вічна пам'ять і слава Герою!

Здобув три вищих освіти

17 червня жителі Нагірянської громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця, стрільця-снайпера, мешканця с. Капустинці, що на Чортківщині, **Івана Йосиповича ПОПИКА** (17. 01. 1999 р.н.), який загинув 17 жовтня 2024 р. під час виконання бойового завдання в районі села Слизавівка Покровського району Донецької області.

На сторінці Милівецької філії Улашківського ОЗЗСО йдеться: "...Наш випускник героїчно загинув, захищаючи Україну. За час навчання у Милівецькій школі зарекомендував себе стараним, дисциплінованим і відповідальним учнем. Іван був світлим, добрим, щирим хлопцем, який мріяв про світле та щасливе майбутнє. Мріяв..."

"Тиждень на Чортківщині знову розпочався з чорного понеділка: 16 червня додому "на щиті" повернувся 25-річний воїн з Капустинців Попик Іван Йосипович, котрий вісім місяців тому, у ніч з 16 на 17 жовтня, вийшовши на перше бойове завдання, пропав безвісти.

Односельці розповідають, що хлопець був наймолодшим в багатодітній родині. Крім нього, в сім'ї зросло ще четверо братів і сестра. Батько шість років тому помер. Іван здобув три вищих освіти. Після закінчення Милівецької школи вступив до Чортківського коледжу економіки та підприємництва, потім закінчив бакалаврат і магістратуру навчально-наукового інституту підприємництва і бізнесу ЗУНУ. Рік провів на психолога, однак узяв академію і уклав контракт з 79-ю окремою десантно-штурмовою бригадою. Був снайпером", - йдеться на сайті "Чортків City".

Поховали захисника у рідному селі.

Щиро співчуваємо рідним і близьким... Вічна пам'ять і слава Герою!

Не витримало серце...

16 червня жителі Тернопільської громади провели останню життєвою дорогою військовослужбовця, тесляря-покрівельника будівельного відділення батальйону інженерної підтримки, солдата **Сергія Миколайовича ФОМЕНКА** (5. 10. 1973 р.н.), який відійшов у засвіти 12 червня від захворювання серця у м. Ізюм на Харківщині.

Світлої пам'яті Сергій був чуйним, доброзичливим, працьовитим, вмілим у своїй професії та відповідальним воїном.

Поховали захисника на Пантеоні Героїв Микулинецького кладовища. Щирі співчуття рідним, близьким, побратимам...

Вічна пам'ять та шана Герою!

Герої не вмирають!

В. Н.

У Борсуківській громаді відкрили дві пам'ятні дошки

Минулого тижня на фасаді Піщатинського ЗЗСО І-ІІ ступенів, що у Борсуківській громаді на Лановецьщині, відкрили меморіальні дошки двом Героям-захисникам України, які віддали своє життя за нашу свободу та незалежність: старшому стрільцю-оператору Островерхову Юрій Юрійовичу (12.03.1996 - 12.02.2024), який загинув поблизу м. Авдіївка Донецької області, та молодшому сержанту, командирі стрілецького відділення Кухаруку Віталію Ігоровичу (18.09.1996 - 25.09.2024), який загинув у с. Полтавка Запорізької області.

"Вони пішли на передову, щоб ми могли жити під мирним небом. Схиляємо голови в глибокій шані. Їхній подвиг - незабутній. Їхні імена - навіки виکارбувані в нашій пам'яті", - йдеться у дописі Борсуківської сільської громади.

Віддали шану Героям УНР

У Лановецькій громаді вшанували пам'ять солдатів дівшої армії Української Народної Республіки, які віддали свої життя за вільну та незалежну Україну. Саме в 1919 році на Лановецьчині було вбито 41-го воїна УНР. Захід розпочався з поминальної панахиди. Благочинний о. Ігор Шаринський наголосив: "Щороку ми молимося за армійців УНР, які загинули на наших землях. Цей дух перемоги вони передали нам - і ми повинні про це пам'ятати".

Міський голова Роман Казновецький під час свого виступу згадав про значення цього місця та важливість збереження історичної спадщини. Він також подякував тим, хто працював над відновленням справедливості та зазначив: "Не можемо ми забувати про те, що ми маємо сьогодні та яку продовжуємо відстоювати".

Присутні поклали квіти до підніжжя могили, яка зазнала чималих руйнувань в роки радянської влади. Керівниця гуртка історичного краєзнавства Тетяна Лисак наголосила, що боротьба армії УНР була не просто військовим протистоянням, а боротьбою за ідею незалежності - ту, яку ми маємо сьогодні та яку продовжуємо відстоювати.

"Не будьмо байдужими до пам'яті тих хлопців, що загинули за ідею, тих, хто загинув у наш час, безвісти зниклих та тих, хто повертається сьогодні покалічений війною. Відгукуйтеся на волонтерські ініціативи, гуртуйтеся. Бо, якщо будете байдужими, то буде ще більше безіменних могил", - наголосила Тетяна Лисак.

ВІДПУСТ
ДО ЧУДОТВОРНОЇ
ІКОНИ БОЖОЇ
МАТЕРІ В
БУЦНЕВІ

БУЛ. ШЕВЧЕНКА 38
С. БУЦНІВ
ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ Р-Н

СУБОТА 28 червня

18.00 - Всенічне
бдіння: Велика
Вечірня з Літцією,
Утрєння, Час І,
Молебень над
хворими

НЕДІЛЯ 29 червня

11.00 - Акафіст до
Буцнівської Божої
Матері
12.00 - Св. Літургія,
Водосвяття,
Удїлення повного
відпущу,
Благодїйна
ярмарка для ЗСУ

Відпуст до Буцнівської чудотворної ікони Божої Матері

■ **Як повідомили на парафії Непорочного Зачаття Діви Марії с. Буцнів, з благословення архієпископа та митрополита Тернопільсько-Зборівського преосвященнішого владика Теодора Мартинюка 28-29 червня в Буцневі відбудеться відпуст до Чудотворної ікони Божої Матері.**

Буцнівська чудотворна ікона Божої Матері - одна з найшанованіших святинь Поділля, що зберігається в церкві Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії в с. Буцнів Тернопільського району. Ікона є копією Ченстоховської (Бельської) Богородиці. У 1729 р. її подарував громаді староста Буцнева Матвій Цівінський. 25 січня 1737 р. митрополит Атанасій Шелтицький офіційно проголосив ікону чудотворною. Відома вона як сльозоточива - одна з не багатьох в Україні, які належать до цього феномену. 1738 р. за сприянням Андрея

Шумлянського в Буцневі відбулася коронація чудотворної ікони.
Війська християнських держав Австрії, Польщі, Росії, які здобули перемогу над турками-османами поблизу Ставучан та взяли Хотин у серпні 1739 р., перед битвою молилися до ікони Буцнівської Богородиці.
12 червня 2017 р. Папа Римський Франциск, через Апостольську пенетенціарію, надав для місцевого храму, де зберігається Чудотворна Ікона, статус повного відпущу. Щороку сюди приїжджають тисячі паломників.
Розпорядок Богослужіння:
Субота, 28 червня
18.00 - Всенічне бдіння: Велика Вечірня з Літцією, Утрєння, Час І, Молебень над хворими.
Неділя, 29 червня
11.00 - Акафіст до Буцнівської Божої Матері.
12.00 - Св. Літургія, Водосвяття, Удїлення повного відпущу, благодїйний ярмарок для потреб ЗСУ.

У Кременці відбувся турнір з армспорту на Кубок Пушкарів

■ 14 червня у залі вільного часу "Панорама" в Кременці відбувся турнір з армрестлінгу "Кубок Пушкарів. Ветерани ЗСУ та діти", присвячений 40-річчю від дня народження легендарного спортсмена Андрія Пушкаря.

Як розповіла організаторка турніру Світлана Пушкар: "На змагання приїхали понад 160 учасників із 10 областей України, серед яких і ветерани ЗСУ. Спортсмени змагалися у 17-ти категоріях на ліву і на праву руки. У програмі заходу виступив військовий оркестр 44-ї окремої артилерійської бригади ім. Гетьмана Данила Апостола. Функціонував благодійний ярмарок волонтерів. Для сімей із дітьми організували майстер-клас з рукоділля від Кременецького центру дитячої та юнацької творчості. Також експонувалася виставка сорочок майстринь "Школи борцівської народної сорочки". Задоволення від участі в турнірі отримали не лише переможці, а й усі учасники, деякі з них брали участь у таких змаганнях вперше.

Учасники турніру, зокрема й тренер команди Черкаської області Ігор Мазуренко, відзначили високий рівень організації змагань, де, окрім військовослужбовців і ветеранів, взяли участь професійні спортсмени. У багатьох категоріях тривала запекла й конкурентна боротьба. Світлана Пушкар вдячна меценатам турніру, компаніям: "Gazobet", "Kremenetsbud", "Ювіс Пласт", фонду "МХП-Громаді", "Микулин", "Pulsetto", Кременецькій міській раді, Тернопільській обласній раді, Тернопільській ОВА, Тернопільській обласній ДЮСШ з літніх видів спорту та Кременецькій дитячо-юнацькій спортивній школі ім. Андрія Пушкаря". Нагадаємо, Андрій Пушкар - 14-разовий чемпіон світу з армспорту, 16-разовий чемпіон Європи. Вісім разів він виграв Кубок світу серед професіоналів. Має звання заслуженого тренера України з армрестлінгу, виховав величезну плеяду спортсменів. Спортсмен загинув в автомобільній аварії у листопаді 2018 року.

■ 6 червня в Україні відзначили професійне свято - День журналіста. Для нашої редакційного колективу воно цьогоріч - ювілейне. Газети "Новини Шумщини" виповнилося 80 років.

Перший номер видання тоді ще під назвою "Ленінська правда" вийшов у травні 1945 р., а редактором став О. Заїка. Важко було у повенні місяці. Не мали відповідних шрифтів, журналістів, поліграфістів. Але газета виходила раз у тиждень, інформувала шумчан про повенне життя району.

У вересні 1945 р. редакційний колектив очолила Віра Косарева, згодом - Тараненко (на жаль, ініціалів ніхто не пам'ятає), після нього - Іван Гречковський. З серпня 1955 по листопад 1957 року виданням керував Олексій Антонюк. У травні 1959 р. газета почала виходити на 4 сторінках аж до об'єднання Шумського району з Кременецьким. З листопада 1957 по липень 1962 року редакційний колектив очолював Анатолій Тринько. Після відновлення Шумського району газету знову друкують у Шумську. Це було 1965 року, а редакцію очолив Григорій Ужако. У 1980 р. редактором обрали Івана Ящука, а з 1991 р. - Галину Киричук, яка успішно очолювала редакцію газети до 2015 року. Саме за її керівництва відбувається реорганізація. Газету перейменували у "Новини Шумщини", а на базі газети створили районний інформаційний центр "Новини Шумщини". Крім друкованої версії, є ще телебачення та радіомовлення. До речі, раніше редакція та друкарня були одним колективом, лише у 1970-х роках відбулося розмежування. До переходу у 1965 р. в нове приміщення редакція розташовувалася у будинку біля автостанції (на сьогодні він не зберігся), у приміщенні, де довгі роки діяв Шумський краєзнавчий музей, у будівлі колишньої міліції... Радіо, що і мені з колегами випала честь творити історію газети. В економічно важкі роки суттєво не вистачало фінансування, але ми трималися і не пропустили жодного номера. Редактору Галині Киричук доводилося постійно шукати ресурси, аби втримати видання. Це була копійка праці і нелегкі часи. Та це нас спонукало розвиватися. Пригадую, як ми отримали кошти за передплатну кампанію і прийняли рішення купити перший комп'ютер, щоб осучаснити газету. Пожертвували зарплатою, яку мали б отримати. А скільки зусиль довелось докласти, щоб освоїти на той час "диво" техніки і перейти на новий рівень друку!

«Новинам Шумщини» - 80!

Змінювалися формати сторінок, друк став повноколірним. "Новини Шумщини" змінювали своє обличчя та незмінним залишалося одне - невтомна праця людей, які її творили. Десять років тому колектив "Новин Шумщини" довірив мені очолити редакцію. І відразу в Україні стартувала реформа медіа, про яку говорили десятиліттями, але не наважувалися розпочати. Досі комунальні ЗМІ, співзасновниками яких були державні органи влади та місцевого самоврядування, стали незалежними. "Новини Шумщини" взяли участь у пілотному проєкті. Було важко, бо ще ніхто не знав, як це робити. Пригадую численні консультації з юристами, походи до нотаріусів та державних реєстраторів, масу прочитаної інформації, хвилювання, навчання, тренінги, поїздки з метою обмінятися досвідом по всій Україні та за кордон. У 2017 р. РІЦ "Новини Шумщини" перетворюється у товариство з обмеженою відповідальністю "Інформаційний центр "Новини Шумщини", а співзасновниками стають члени трудового колективу. Попри труднощі та реформи, ми продовжуємо розвиватися - у 2020 р. запустили власний сайт "Shumsk.Info", трохи раніше - сторінку у соціальних мережах. Це були чудові роки розвитку та нового досвіду. Але колектив чекає нове випробування - пандемія коронавірусу. Багато видань тоді припиняли вихід, бо поклали перед невідомістю: що буде далі? Ми ж продовжували виходити. Не пропускали жодного номера та просували сайт. Тираж не падав, а сайт стрімко розвивався, бо люди прагнули інформації. Не встигли оговтяться, як тут - повномасштабне вторгнення. Війна стала перепорою для роботи багатьох наших колег. Ми ж провели оптимізацію і працюємо далі, не дозволяємо собі дати слабину. Це донедавна усю роботу виконував колектив з 7 працівників, тепер це все доводиться робити трьом. Так, нелегко, так - без відпусток, часто - без вихідних. Та інакше не виходить. Додала нам проблем реформа "Укпрошти", багато наших колег через це змушені припинити вихід газети. З усіх колишніх районків Тернопілля наразі виходить лише 2 - наші "Новини Шумщини" та чортківський "Голос народу". Як би не було важко, ми тримаємося і працюємо над тим, аби задовольнити інформаційні потреби краян. Читач має зрозуміти, що "Новини Шумщини" сьогодні - це не лише друкована версія, бо ми успішно працюємо як онлайн-видання. За п'ять з половиною років наш сайт став впізнаваним. За кожним успіхом - потужна праця людей. Тому сьогодні щира вдячність усім, хто працював чи працює у "Новинах Шумщини". Уклін ветеранам за безцінний досвід, бо без вашої науки ми не мали б змоги розвиватися. Спасибі Галині Киричук, Марті Полутренку, Надії Дмитрук, Віктору Павлюку, Ігорю Фарині, колишнім працівникам Зої Карп'юк, Любі та Віктору Ваврійчукам, Леоніду Півню, Ігорю Томчуку, Віталію Балюку, Вікторії Іванькій, Тетяні Куліш, Сергію Синону, нині, на жал, покинним Ганні Тор-

ган, Володимиру Цимбалюку, Василю Нікітішину, Федору Максимчуку, Тетяні Левчук, Оксані Пиндюрі, Наталії Роїк та усім, хто творив газету у різні роки її життя. Вдячність Володимиру Гаврилюку, Оксані Гедз. І найбільша вдячність моїй маленькій редакційній родині, людям, з якими уже четвертий рік долаємо усі труднощі - Мар'яні Парашинець та Аркадію Боярському. Бо робити газету, розвивати сайт і сторінку у соціальних мережах лише трьом людям - нелегко. Але ми даємо раду. Дякуємо обом громадам - Шумській та Великодедерецькій, її керівникам Вадиму Боярському та Юрію Панасюку - за інформаційне партнерство та підтримку, за те, що розуміють важливість нашої праці для людей. Спасибі медичним працівникам Шумщини за підтримку у передплаті видання. Дякуємо читачам, рекламодавцям, дописувачам, передплатникам, усім, хто підтримує, бо це мотивує рухатися вперед. Спасибі за критику, бо це підштовхує до нових рішень. Та найперше дякуємо Богу за те, що дає нам можливість працювати. І безмежне спасибі нашим відважним воїнам, що можемо приходити на свої робочі місця. "Новинам Шумщини" щиро бажаю рухатися до столітнього ювілею, а там уже почнеться новий відлік. Шануймося і не втрачаймо віри!

Алла ОМЕЛЬЧУК,
директорка ТОВ "ІЦ Новини Шумщини", редакторка сайту "Shumsk.Info"

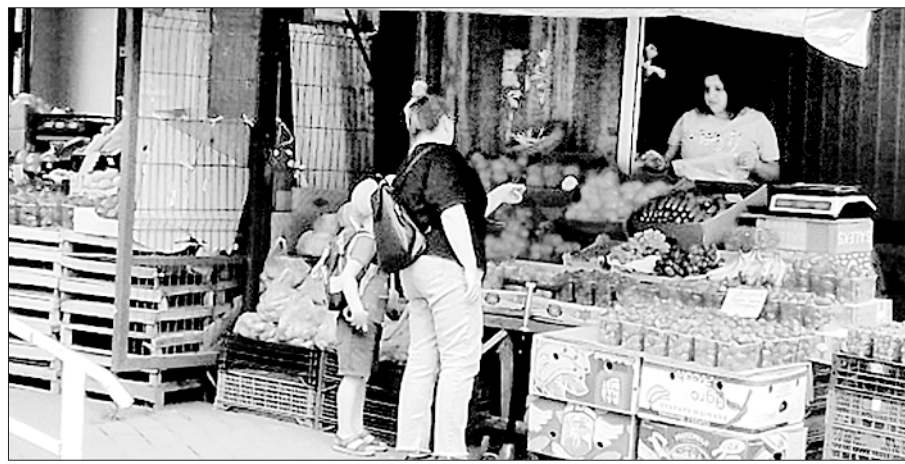
У Збаражжі відкривають млин

■ **Компанія ПП "Західний Буг" будує в місті Збараж перший в Україні млин для переробки твердої пшениці (дурум) та сучасну макаронну фабрику. Запуск фабрики заплановано на вересень 2025 року, а млина - на жовтень.**

Перша черга макаронної фабрики вже готується до монтажу. Млин оснастять турецьким обладнанням, яке за якістю не поступається світовим аналогам, а макаронні лінії будуть італійськими - найкращими у світі. Проектна потужність першої черги млина становитиме 80 тонн на добу для дуруму та 150 тонн для м'яких сортів пшениці. Друга черга збільшить потужність до 200 тонн для дуруму та 300 тонн для м'яких сортів. Загальні інвестиції в проєкт сягнуть 1 млрд грн. "Наша мета - створити в Україні аналог італійської компанії Barilla,

світового лідера з виробництва макаронів. Ми маємо всі можливості, щоб не поступатися італійським виробникам за якістю", - кажуть в компанії. Проєкт стартував у 2019 році з ідеєю вертикальної інтеграції - переробки власної сировини. У 2021 році підписали контракти, а на початку 2022 року завезли обладнання. Через повномасштабне вторгнення роботи призупинили, але відновили в середині 2023 року. Будівництво розпочалося у 2024 році, коли компанія вирішила додати млин для дуруму, ставши піонером в Україні. "Західний Буг" вирощує пшеницю дурум три роки, два останніх з яких експортує її до Італії. Компанія, зареєстрована в Шепетівському районі Львівської області, обробляє 65 тис. га землі у Львівській, Чернівецькій, Тернопільській та Волинській областях і належить львівському бізнесмену Володимиру Матківському.

Вітаміни не по кишені: що відбувається з цінами на ягоди і фрукти

■ **Ціни на фрукти та ягоди цьогоріч здатні серйозно вдарити по гаманцю українців. Черешня, полуниця, абрикоси та яблука значно подорожчали, порівняно з минулим роком. Чи не найдешевшими цього літа залишаться банани. Хоча й на них ціна зросла від 2024. То скільки доведеться викласти за вітаміни? І чи варто чекати подешевшання, з'ясував Центр громадського моніторингу та контролю.**

Черешня побила 10-річний рекорд
Чи не найбільше цьогоріч подорожчала черешня. За даними EastFruit, маємо найвищий рівень цін за 10 останніх років. Українська ягода нині коштує у середньому 200 гривень за кілограм. На ринку у Тернополі ціна стартує від 140 грн. Та якість цієї продукції відносно невисока. За кілограм імпортних черешень можна викласти 400 - 850 гривень. Високий рівень цін зумовили заморозки, які були під час цвітіння кісточкових, та доволі холодна погода навесні, яка затримала досягання фруктів на три тижні. "Цього року погодні умови внесли свої корективи: через нетипово низькі температури у квітні в Греції, Туреччині, Іспанії, а також затяжну прохолоду в Україні старт сезону кісточкових змістився майже на місяць. У звичному темпі вже у травні ми мали б спостерігати високий попит на ці фрукти за привабливими цінами", - розповідає Людмила Білоус з мережі Novus. За словами експерта з аграрних питань Івана Стефанишина, черешня навряд чи подешевшає. "Вважаю, саме тепер ціна найнижча. Сезон черешень довго не триває. Якщо ягода подешевшає, то незначно. Загалом у нашій країні не висаджують багато кісточкових, тому продукції не так багато. А через холодну весну ще й неврожай і невисока якість", - певен Стефанишин. А от економіст Олег Пендзин припускає, що найбільше черешні на ринку з'явиться у другій-третьій декаді червня. "Тому ще варто очікувати зниження ціни на цю ягоду до 140-160 гривень за кілограм", - каже Пендзин.

дарствах втрати 100%, зокрема якщо ми говоримо про абрикоси та персики", - каже Денис Марчук, заступник голови Всеукраїнської аграрної ради. А Олександр Хорев з тижневика EastFruit Weekly Ukraine додає, що заморозки - не єдина причина втрат, адже основні регіони виробництва кісточкових культур в Україні наразі окуповані. Тож нині у Києві на столичному ринку пропонують імпортні абрикоси за 100 грн за кілограм, а найбільший оптовий ринок Львова "Шувар" - за 130 грн, проти 105 грн минулого року. Чекати, що ціни впадуть до минулорічних - не варто, певен Хорев. "Розраховувати на супердешеві абрикоси, які в когось виростуть, не треба. Ціни будуть підтягнуті до рівня імпорту", - каже експерт.

«Кусючі» ціни на яблука
Неприємний сюрприз зробили і такі звичні для українців яблука. Середня ціна на цей фрукт у червні становить 85,20 гривень. Сорт "Айдаред" коштує ще дорожче - 89,90 гривень за кілограм. Для порівняння: у травні ці ж сорти коштували значно менше - 48,47 і 70,68 гривень відповідно. А минулого року їх можна було придбати в цей час за 28,11 грн. За словами ключових гравців ринку, подорожчання насамперед пов'язане із сезонними факторами: запаси торішніх яблук стрімко скорочуються, а фрукти нового врожаю у продаж надійдуть не раніше, ніж за кілька тижнів. Через холодну та затяжну весну цього року сезон ранніх яблук в Україні суттєво затриметься. Крім того, за словами аграрного експерта Івана Томиха, в Україні старішають яблучні сади, а посадки нових скорочуються. "Нині ми лишилися практично без місцевих яблук. Багато на ринку імпортних яблук, насамперед з Польщі", - зазначає Олександр Хорев з EastFruit Weekly Ukraine.

Полуниця дорожча, ніж минулоріч
Не потішила цього року і полуниця. "Вітчизняної полуниці через погоду, дощі, заморозки - мізер, а в Греції, Туреччині нині пік збирання цього продукту. У тих кліматичних умовах виробництво дешевше. У нас буде короткий період масової полуниці, а потім не буде ніякої", - зазначає аграрний експерт Іван Томих. Наразі полуниця в мережах Metro чи Auchan обійдеться майже в 260 грн за кілограм, хоча минулого року середня ціна на цю ягоду становила 123 грн. На ринку у Тернополі ціна від 110 до 170 грн. Подекуди падає і до 100. Але на більше зниження сподіватися не варто, певні фахівці.

Заморозки знищують українські абрикоси
Весняні заморозки суттєво вплинули й на інші культури української фруктової індустрії. "У деяких госпо-

Банани - найдоступніший фрукт
Банани у червні коштують 74,15 грн за кілограм, хоча торік в середньому вартували 64,03 грн. "Ціни на банан цього сезону набагато вищі, ніж минулого року. Були погодні катаклізми в країнах-виробниках", - пояснює Олександр Хорев. Чи варто чекати подешевшання фруктів та ягід? На думку, більшості експертів - відповідь негативна. "Якщо для покупців і будуть більш приємні новини в сегменті овочів, то ціни на фрукти-ягоди будуть вищими щонайменше на 20%, аніж минулого року, а за деякими позиціями й на 50%", - каже Хорев.

Думки з приводу

Чому Україна пробуксовує...

Я людина похилого віку, яка цікавиться історією й політикою майже 80 років. Нині я важко переживаю, що гинуть військові, що є багато втрат і каліцтв серед мирного населення. І якщо у зовнішній політиці Україна має певні досягнення, то у внутрішній через не об'єднаність політичних еліт та й суспільства загалом маємо значну корупцію, колаборацію, злочинність і найприкріше те, що вона поширюється серед підлітків.

У таких складних умовах, у яких перебуває Україна, треба вести дискусії між владою і елітами, між владою і народом. Бо навіть ідеальна влада, яка не опонується опозицією, деградує і веде до кризи у суспільстві. На мою думку, повинна вестися дискусія між фракціями Верховної Ради України. За даними ЗМІ, 50 народних депутатів від партії "Слуга народу" втратили мандати, тому для прийняття необхідних законів (потрібно понад 226 голосів) партія влади у ВРУ залучає голоси колишніх антиукраїнських партій, а не державницької опозиції, зокрема таких як "Європейська солідарність" чи "Голос".

Я не знаю прізвищ народних депутатів від Тернопільщини, бо вони не приїжджають і не звітують перед громадами. Останні роки висока влада в Києві говорить про швидке завершення війни і про вибори, але, як бачимо, війна продовжується і ще триватиме невідомо скільки. І навіть якщо почнутись дипломатичні переговори, то вони будуть складними і завершаться не скоро. Ще щодо московської церкви.

Служба безпеки України повинна стежити за її діяльністю і діяти жорстко, так, як росія ставиться до українських церков в московії і на окупованій українській території. З іншого боку, українська влада має все робити для того, щоби громадяни зрозуміли, звідки з'явилась московська церква в Україні, і не підтримувати її. Ми прийняли християнство із Константинополя у 988 р., і українська Церква була самостійною 700 років до 1686 року, коли Київську митрополію насильно приєднали до московської держави.

Можливо варто й короткі знання про нашу Церкву ввести в програми середньої школи, коледжів і вищих навчальних закладів.

Стосовно злочинності серед малолітніх, то, на мою думку, тут більше винна система освіти. Якби ми мали патріотичних міністрів освіти і науки, то у нас вже було би сформоване молоде покоління патріотів України. Але в нас був і Дмитро Табачник... Та й С. Шкарлет, якого змінили лише під впливом громадськості. Позитивним є те, що три роки тому ВРУ ухвалила закон про визнання пластового руху та особливості його дер-

жавної підтримки, бо у "Пласті" діти проходять патріотичне, фізичне і духовне виховання, з них виростають ідейні патріоти. Але, на жаль, це рішення не набуло масштабного й позитивного розвитку у сфері нашої освіти і виховання.

Додатковим елементом виховання учнівської і студентської молоді вважаю покази для них документальних фільмів про сучасну війну, щоб вони могли детальніше зрозуміти, що то за війна, за території чи за українську історію і духовність... І таких документальних стрічок є багато. Їх постійно показують в Києві, Польщі і Німеччині, але дуже мало в регіонах України. Важливим заходом, на мою думку, має бути скорочення інформаційного марафону і надання ефіру державницькій опозиції ("Європейська солідарність", "Голос").

Загалом об'єднуватися нам необхідно на основі рідної мови, української історії і духовності. Це прискорить наш вступ в європейську спільноту.

Ігор ОЛЕЩУК,
член юнацтва ОУН 1946 р.,
учасник боротьби за незалежність України у ХХ ст.

Знову серед своїх

На рідну українську землю після майже двох років російсько-го полону повернувся старший солдат 82-го батальйону 105-ї окремої бригади територіальної оборони ЗСУ Дмитро Сідельцев. Його звільнення стало частиною першого етапу великого обміну полоненими за формулою "1000 на 1000", що відбувся нещодавно. Історія Дмитра - це приклад незламної стійкості, мужності та віри в перемогу.

19 травня 2023 року під час виконання бойового завдання на ротному опорному пункті поблизу села Масютівка Куп'янського району Харківської області позиції українських захисників зазнали масованого артилерійського обстрілу та ударів із безпілотників. Водночас ворог розпочав штурм із боку спостережного пункту, де ніс службу Дмитро. Під час бою зв'язок із ним обірвався, а позицію захопив противник. Згодом стало відомо, що старший солдат потрапив у полон і утримувався на території росії. За час полону Дмитро пройшов через чотири російські тюрми, втратив понад 20 кілограмів ваги, але зберіг найцінніше - силу духу та прагнення повернутися додому. І ось, після двох років боротьби за виживання, Дмитро Сідельцев ступив на рідну землю.

Сьогодні він проходить реабілітацію. Він знову вдома - на українській землі, поруч із побратимами. Після двох років неволі, після невідомості, після жорстокої боротьби за життя - він знову серед своїх. Під час зустрічі з представниками бригади та побратимами з 82 батальйону Дмитрові було вручено посвідчення учасника бойових дій. Це - не лише офіційне визнання, а й символ нагадування про заплачену велику ціну - здоров'ям, болям, роками життя. Та найбільша нагорода, за словами самого Дмитра, - це обійми рідних і сон у своєму ліжку на рідній землі.

Юрій КУЛЬПА,
майор, начальник відділення комунікацій 105 окремої бригади ТРО ЗСУ

Право

Проросійську пропагандистку засуджено до реального терміну покарання

Законної сили набув вирок суду щодо чергової проросійської інтернет-агітаторки.

Завдяки доказовій базі Служби безпеки апеляційний суд підтвердив вирок у вигляді 1,5 роки обмеження волі для 58-річної жительки Дніпра, яка розповсюджувала у мережі наративи кремлівської пропаганди.

Нагадаємо, що у серпні минулого року, під час паломницького візиту засудженої у Почаївську лавру, її викрили та повідомили про підозру співробітники Тернопільського управління СБУ.

Слідством встановлено, що з вересня 2022 року зловмисниця почала активно розповсюджувати у мережі Інтернет публікації про необхідність підтримки українцями дій держави-агресора та обґрунтованість окупації росією частини території нашої держави.

Для цього вона використовувала можливості месенджера Telegram. Серед іншого, засуджена поширювала дописи екскерівника забороненої в Україні партії "Держава"

Дмитра Васильця, а також колишнього посадовця окупаційної адміністрації Херсонщини Кирила Стремоусова.

У цих повідомленнях прокремлівські пропагандисти переконували читачів, що збройна агресія росії це "громадянська війна", лідери терористичних угруповань "л/днр" - "герої", а бійці Сил оборони України - "нацистські поганці".

На підставі зібраних доказів інтернет-агітаторку визнано винною за ч. 2 ст. 436-2 (виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, глорифікація її учасників) Кримінального кодексу України та обрано покарання у вигляді 1,5 роки обмеження волі.

Викриття та документування протиправної діяльності засудженої здійснювали слідчі УСБУ в Тернопільській області за процесуального керівництва Тернопільської обласної прокуратури.

Сектор взаємодії зі ЗМІ та громадськістю УСБУ в Тернопільській області

Засудили до 7 років ув'язнення

Тернопільський міськрайонний суд визнав винним 54-річного жителя Тернополя в умисному вбивстві (ч. 1 ст. 115 КК України) та призначив йому покарання у вигляді 7 років позбавлення волі. Про це повідомила пресслужба Тернопільської окружної прокуратури.

Інцидент стався 2 липня 2024 року на вулиці Шпитальній у Тернополі. Під час спільного розпивання спирт-

них напоїв між обвинуваченим і його 55-річним знайомим виник конфлікт. Гість скопив ніж і завдав господарю помешкання кількох ударів, від яких той помер на місці через крововтрату. Обвинувачений викликав "швидку допомогу", однак медики лише констатували смерть потерпілого.

У суді чоловік визнав свою вину та висловив каяття. Вирок ще не набув законної сили й може бути оскаржений.

Депутата райради взято під варту

Кременецький районний суд задовольнив клопотання прокурора Тернопільської обласної прокуратури та обрав запобіжний захід у вигляді тримання під вартою для депутата Кременецької районної ради, підозрюваного у вчиненні смертельного ДТП. Інцидент стався 19 травня 2025 року в селі Старий Вишнівець Кременецького району. Водій автомобіля "Mitsubishi Colt", перебуваючи в

стані алкогольного сп'яніння, збив пішохода - військовослужбовця, який перебував біля свого автомобіля "ВАЗ 2109". Від отриманих травм потерпілий помер на місці аварії.

Підозрюваному інкримінують порушення правил безпеки дорожнього руху, що спричинило смерть потерпілого (ч. 3 ст. 286-1 КК України). Розслідування проводить слідче управління ГУНП в Тернопільській області.

Засудили до трьох років позбавлення волі

Прокурори Тернопільської обласної прокуратури домоглися в апеляційному суді скасування занадто м'якого вироку для тернополянина, обвинуваченого в отриманні неправомірної вигоди.

У липні 2023 року чоловік отримав 5000 доларів США (182 840 грн) за вплив на членів військово-лікарської комісії ТЦК та СП для визнання особи тимчасово непридатною до військової служби, а також сприяв незаконному переправленню військовозобов'язаного через державний кордон України (ч. 2 ст. 369-

2 та ч. 1 ст. 332 КК України). Суд першої інстанції визнав обвинуваченого винним, призначивши штраф у розмірі 51 тис. грн та 3 роки позбавлення волі, але звільнив його від відбування покарання з іспитовим строком у 1,5 року. Прокурори, вважаючи вирок занадто м'яким, оскаржили його в апеляції.

Тернопільський апеляційний суд підтримав позицію прокурорів, скасувавши попередній вирок у частині покарання. Новим рішенням обвинуваченого засуджено до 3 років реального позбавлення волі. Вирок набув законної сили.

У річці виявили тіло чоловіка

14 червня 2025 року о 21:30 житель міста Теревовля виявив тіло односельця у річці Гнізна та негайно повідомив поліцію й екстрену медичну допомогу. За свідченнями сусідів, потерпілого бачили того дня на березі річки, де він розпивав спиртні напої. Тіло направили на судово-медичну експертизу для встановлення причини смерті.

Слідчі Теревовлянського відділення поліції відкрили кримінальне провадження за ст. 115 КК України (умисне вбивство) з позначкою "нещасний випадок". Наразі триває розслідування для з'ясування всіх обставин трагедії.

Намагався підкупити поліцейських

У Товстенській громаді Тернопільської області працівники групи реагування патрульної поліції відділення №4 (м. Заліщики) зупинили мопед, який рухався без державного номерного знака. Інцидент стався під час патрулювання території.

За кермом перебував 64-річний місцевий житель. Правоохоронці встановили, що чоловік не має посвідчення водія відповідної категорії та мав явні ознаки алкогольного сп'яніння. Водій відмовився від проходження медичного огляду.

Під час складання адміністративних матеріалів чоловік спробував уникнути відповідальності, запропонувавши інспекторам хабар у розмірі 200 доларів США кожно-

му. Поліцейські попередили порушника, що їхні дії фіксуються на нагрудну камеру, та викликали слідчо-оперативну групу.

За фактом пропозиції неправомірної вигоди слідчі відкрили кримінальне провадження за ч. 1 ст. 369 КК України (пропозиція, обіцянка або надання неправомірної вигоди службовій особі). Санкція статті передбачає до 4 років позбавлення волі.

Крім того, на водія складено адміністративні протоколи за: ч. 1 ст. 130 КУпАП (керування у стані алкогольного сп'яніння); ч. 1 ст. 121-3 КУпАП (порушення вимог щодо використання номерних знаків); ч. 1 ст. 126 КУпАП (керування без відповідних документів). Розслідування триває.

Поранив трьох друзів, та отримав умовний термін

У ніч із 5 на 6 лютого 2025 року в одній із саун Кременця сталася резонансна подія. Під час святкування дня народження 20-річний місцевий житель Владислав Р. після сварки з друзями скопив ніж і сокиру та завдав тяжких поранень трьом гостям. Потерпілих віком 21, 27 і 33 роки з різаними та рубаними ранами шиї, рук і ніг доправили до лікарні, один із них опинився в реанімації у тяжкому стані.

Поліція затримала іменника, якому повідомили про підозру за ч. 1 ст. 121 КК України (умисне тяжке тілесне ушкодження), що передбачає від 5 до 8 років ув'язнення. Кременецький районний суд обрав запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, але згодом призначив умовне покарання - 5 років позбавлення волі з іспитовим строком 3 роки.

У суді Владислав Р. повністю визнав провину, пояснивши, що вживав алкоголь і наркотики, через що не

пам'ятає деталей подій. Він пригадав лише момент конфлікту, коли взяв ніж і завдав ударів товаришів. Експертиза не виявила алкоголю в його крові, але суд врахував вчинення злочину в стані наркотичного сп'яніння як обтяжуючу обставину. Сім'я обвинуваченого відшкодувала потерпілим матеріальну та моральну шкоду.

Один із потерпілих розповів у суді, що намагався розборонити сварку, але отримав ножові поранення. Він зазначив, що не має претензій до друга та не хоче для нього реального покарання. Прокурор, враховуючи каяття, відшкодування шкоди та наявність у засудженого малолітньої дитини, просив умовний термін. Суд задовольнив це клопотання, звільнивши Владислава Р. з-під варті в залі суду.

Адвокат засудженого Віктор Гурник назвав рішення суду справедливим і повідомив, що оскаржувати його не планують. У Тернопільській обласній прокуратурі поки вирішують, чи подавати апеляцію.

Зобов'язали сплатити 4,7 млн грн

Теревовлянська окружна прокуратура Тернопільської області домоглася стягнення з селищної ради 4,7 млн грн за шкоду, заподіяну довіллю через засмічення земель на території громади. Про це повідомила пресслужба прокуратури.

Позов до суду був поданий через невиконання органом місцевого самоврядування обов'язків щодо належного функціонування сміттєзвалища, упорядкування, ути-

лізації сміття та побутових відходів. Господарський суд Тернопільської області задовольнив позов, а спроба селищної ради оскаржити рішення не мала успіху: Апеляційний господарський суд у Верховний Суд підтримали позицію прокуратури.

Наразі рішення суду виконано у примусовому порядку, а з селищної ради стягнуто понад 4,7 млн грн на користь держави як відшкодування за забруднення довкілля.

«Почесний громадянин Тернопільської області» присвоють 62 військовослужбовцям

Голова Тернопільської обласної ради Богдан Бутковський провів засідання президії, на якому було підтримано рішення про збільшення кількості осіб, яким у 2025 році присвоють звання "Почесний громадянин Тернопільської області" (посмертно), до 100, враховуючи квоту поточного року - 3 особи.

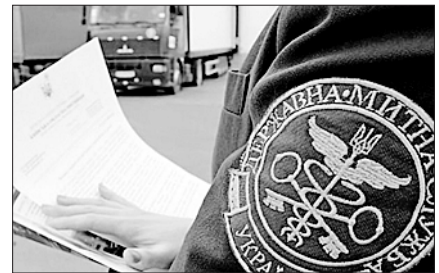

Серед них: Юрій Антонюк, Євген Бартків, Андрій Божко, Володимир Буртак, Богдан Вальчишин, Іван Володчий, Сергій Ганджусь, Олексій Гарбуз, Роман Гах, Юрій Годь, Олександр Грицюк, Сергій Гришчук, Олександр Дацюк, Андрій Дзюма, Володимир Дідух, Ярослав Жебелюк, Андрій Іванюк, Володимир Іванюк, Орест Квач, Володимир Кляштофоровський, Володимир Ковальський, Михайло Коваль, Ростислав Комаренич, Юрій Костюкевич, Анатолій Костюк, Михайло Крушельницький, Іван Лахвацький, Михайло Левків, Вадим Липовий,

Андрій Луцик, Віталій Матичак, Ярослав Матіяш, Віктор Мирончук, Олег Михайлюк, Максим Михно, Роман Мусій, Алік Ніколайчук, Юрій Ожоганич, Володимир Омельчук, Іван Петрунек, Володимир Питай, Юрій Пушкін, Андрій Рижков, Володимир Рудик, Іван Семеншин, Владислав Сенків, Олексій Соколовський, Руслан Степула, Юрій Тихоліз, Микола Урбанський, Олександр Філь, Едуард Хатмуллін, Сергій Хорошак, Іван Цюня, Ярослав Череватий, Володимир Чорний, Олександр Чорпіта, Сергій Чурі, Ярослав Швець, Валентин Шмирук, Андрій Юрків, Сергій Яременюк.

Тернопільська митниця спрямувала до бюджету понад 3 мільярда гривень

Упродовж січня-травня 2025 року Терно-пільська митниця спрямувала до Державного бюджету України 3,1 мільярда гривень.

Зокрема, завдяки активній співпраці із суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності забезпечено надходження понад 2 млрд 733 мільйони гривень податку на додану вартість, 278 мільйонів гривень мита, а також 86 мільйонів гривень акцизного податку. Інші надходження становили понад 4 мільйони гривень.

Щоденно Тернопільська митниця поповнювала державну скарбницю майже на 29 млн гривень. Серед товарів, при митному

оформленні яких сплачено найбільше податків, переважали:

- трактори (279 млн грн);
- легкові автомобілі (197 млн грн),
- інсектициди, гербіциди (190 млн грн),
- полімери етилену (151 млн грн),
- машини для сільського господарства (121 млн грн),
- вуглицева сталь (98 млн грн).

Ти - ЖІНКА!
*Ти - ЖІНКА! Значить дуже ніжна!
Ти гармонійна, дивна і п'янка,
Ти дуже вишукана, дивовижна,
Для когось в світі ти одна така!
Ти - ЖІНКА!*

*Значить духом сильна,
Ти знаєш, чого хочеш від життя,
Водночас і проста, і дуже стильна,
І загадкова, як саме буття...*
Ти - ЖІНКА! Значить ти - кохана!
*Хоч раз в житті ти відчувала це.
Для когось ти -*

*найкраща і жадана,
Для когось лик святий - твоє лице...*
Ти - ЖІНКА! Пам'ятай це всюди!
*І як би там не склалося майбуття,
А справжня ЖІНКА*

*завжди в шані буде,
Бо ЖІНКА - це і є творець життя!..*
Любов ІГНАТОВА

Притча про жінку
Маленький хлопчик запитав маму:
- Чому ти плачеш?
- Тому, що я жінка!
- Я не розумію!
Мама обійняла його і сказала:
- Ти не розумієш цього ніколи.
Тоді хлопчик запитав у батька:
- Чому мама іноді плаче без причини?
- Усі жінки іноді плачуть без причини, - відповів батько.
Згодом хлопчик виріс, але не припиняв дивуватись: "Чому жінки плачуть?"

Не час...

Він переступав з ноги на ногу і м'яв у руках кашкет, наче хлопчисько якийсь. Соромився і злився сам на себе. Збоку стояв ровер, його старенький товариш, дивився оком сріблястого дзвінка, а сказати нічого не міг. А Іван міг і знав наперед, сто разів прокручені у голові слова, а вимовити не вдалося. Ото чув від людей, що клубок в горлі стає, та лишень посміхався, бо з ним ніколи такого не бувало. Лиш нині не клубок, а куля залізна застрягла, і ні туди і ні сюди їй ходу не було...
Марта якраз з городу прийшла. Огудиння збирала. Воно за кукурудзу запаліталось і кусало її пожурхлими листками, і шпїло вужиками, наче не хотіло іти з городу. А огірків було цюгоріч доволі. Вона тачками возила їх на подвір'я. Наквасила і наконсервувала пів льоху. Хто їсти буде? Але треба. Бо ж не знати, яку зиму чекати. Тай гріхом добрий урожай на полі залишати. Хлопцям передасть на передову, щоб домашнім посмакували, до міста родичам - нехай мають, бо ж усе дороге на базарі. А діти її, дві дочки, завели сім'ї, дітей народили. Мають роботу - забезпечені. Кличуть Марту до себе, а вона - ніяк. Та й доларів їхніх не хоче. Вона, дякувати Богу, має на хліб і до хліба. Пенсія, хоч і мала, але на що її витрачати? Тут, в селі, все є своє: кілька курей тримає, кріплі, а корову, після смерті чоловіка, продавала. Сусіди молоко носять, бо городу кусок їм вділила.
Сімдесят років уже їй. Такий вік, що вже не молода, але ще й не стара, не раз жартували жінки. А їх шестеро разких є на вулиці. Колись вони збиралися в бібліотеці щонеділі. Пісень співали, навіть свій ансамбль створили. "Гаївочки" називали, бо ж дуже до душі були їм ці народні обрядові пісні. А як війна почалася, то волонтерити стали. І вареники варили, і тістечка пекли, і сітки плели для захисників - працювали, як бджілки. А радості нема. І співати не хочеться. Які пісні, коли діти гинуть, а люди такі муки терплять, що наче пекло на землі настало.
Але Марта свій план має - щоденний. Ото він її і тримає бадьорою. Розписана у жінки кожна хвилина. Від ранкової до вечірньої молитви є купа справ - і господарських, і волонтерських. Та

Нарешті він запитав у Бога...

І Бог відповів:
- Задумавши жінку, Я хотів, щоб вона була досконалою. Я дав їй плечі, такі сильні, щоб тримала цілий світ, і такі ніжні, щоб підтримувала дитячу голівку. Я дав їй дух, настільки сильний, щоб стерпіти будь-який біль. Я дав їй волю, настільки сильну, що вона йде вперед, коли інші падають. Я дав їй доброту - любити дітей за будь-яких обставин, навіть якщо вони кривдять її. Я зробив її з ребра чоловіка, щоб вона захищала його серце. Я дав їй мудрість зрозуміти, що хороший чоловік ніколи не завдасть їй болю навмисно, але іноді випробовуватиме її силу й рішучість стати поряд з ним без вагань. І нарешті, Я дав їй сльози. І дав право проливати їх, де і коли вона забажає. І тобі, сину Мій, треба зрозуміти, що краса жінки не в її одязі, зачісці чи манікюрі. Краса жінки в очах, які відчиняють двері до її серця, де живе любов".
Запам'ятай, якщо ти чоловік...
Будь обережним - не дай жінці заплакати, тому що Господь рахує її сльози... Жінка створена з ребра чоловіка, не з ноги, щоб бути прип'яченою, не з голови, щоб перевершувати, а з боку, щоб бути поруч із тобою, і бути рівною тобі. І з-під руки, щоб бути захищеною тобою. І зі сторони серця, щоб бути коханою...

■ Каміла завжди була несерйозною, в її голові гуляв вітер. Ось і цього святкового дня, коли їй виповнилося 20 років, в ресторані перед подругами показувала витребеньки.

- Дивіться уважно, - казала, - зараз до танцю запрошу того високого чорнявого красеня з сусіднього столика. Він не зможе мені відмовити, - голосно сміялася легковажна ювілярка.

А за мить Каміла під музику палко горнулася до Петра, в якого просто сяяли очі. Через два місяці вони розписалися.

У Петра було своє окреме помешкання - двокімнатна квартира в центрі міста. Каміла ожила, відчула смак дорогого життя. Адже переїхала з гуртожитку, в кімнаті якого тулилася ще з трьома дівчатами. А тут їй просто пощастило. "Добре, - думала, - що ініціативу взяла в свої руки..."

Проте ідилія тривала недовго. З Польщі несподівано до них приїхала молодша сестра Петра - Анжела.

- Це й моє житло, - казала зверхньо. - Тому тобі, Камілочко, треба змиритися.

Жінка вмить втратила спокій. Анжела тепер всюди з ними і ходила, і їздила - в парк, ресторани, театр, навіть в гості до хресної Каміли. Його сестра була настільки наглою ще й всюди пхала свого носа, що почала вказувати Камілі, що вона має готувати на сніданок чи вечерю. Через пів року дружині набридла так звана шведська сім'я і вона делікатно попросила Анжелу, аби та з'їхала від них.

- Слухай, - говорила спокійно, - Петро кошти дасть, бо я вже просто не витримую таке спільне проживання.
- І не мрій. Я тут перебуватиму стільки, скільки забажаю. Мене всі люблять, а ти тут чужинка і селючка. Запам'ятай, я в себе на першому місці.
Тоді Каміла подзвонила свекрусі, очікувала від неї хоч якоїсь підтримки. Пояснювала, що руйнується сім'я.
- Ти там зовсім з глузду з'їхала, - кричала та. - Анжелочка плаче, негайно вибачся перед нею. Це квартира моїх дітей, а ти до неї

Справжні почуття не минають

нічого не маєш. А ввечері ще й Петро почав дорікати:

- Не смій чіпати мою сестру. Якщо щось не подобається, сама звідси вимитайся.

Каміла так вступилася від них і подала на розлучення. Вона ні за що не терпітиме до себе такого нищого ставлення. Її так звана любов до Петра як швидко спалахнула, так миттєво й згасла. Шкодувала лише про змарнований час.

Та пригоди на цьому не закінчилися. Якось, коли йшла з роботи додому, на лавці побачила засмученого юнака. У нього й справді була важка доля. Чи то вона його пошкодувала, чи він їй сподобався, словом, вони почали жити разом у квартирі, яку винаймала Каміла. Жінка проходила безліч курсів і шукала себе. З манікюру метнулася в ІТ-компанію, потім закінчила медсестринські курси. Гроші у неї були завжди, навчилася заробляти. А от Ярослав здебільшого лежав на дивані і мріяв, що зовсім скоро він стане доларовим мільйонером.

Камілі це все так набридло, що вона зрештою вигнала геть цього невігласа.

Опісля на сайті знайомств познайомилася з Романом. Статечний, сильний і незалежний чоловік миттю припав їй до душі й серця. Кілька зустрічей і палких ночей, і

жінка знову стала законною дружиною. Але його мати була не в захваті від невістки. Вероніка Андріївна все ж добила свого і Роман розлучився з нею, коли їхній доні виповнилося 5 років.

- Грошіма допомагатиму, - говорив наостанок Роман. - Але ти й сама розумієш, ми надто різні.

Згодом Каміла стрибала від одних чоловічих обіймів в інші, проте ніде надовго не затримувалася. Коли розпочалася війна, вирішила зупинитись, взялася за розум. Доньку відвезла до матері в село, сама ж пішла у військову медицину. Уклала контракт і розпочала службу, допомагаючи пораненим. Багато спілкуючись з воїнами, усвідомила, що кацапидли - машина тортур і смерті...

Тепер до неї увагу проявляв їхній капітан. Це був чоловік уже з сивиною, старший за неї на 12 років. Борис Михайлович втратив сім'ю, яка загинула на Чернігівщині. Коли чоловік був на роботі, ворожа москальська ракета прилетіла в будинок. Не стало його дружини, синовка і матері. Те, що він пережив, міг хіба побажати тим, хто це скоїв, - нашому північному сусідові.

Мав сувору вдачу і був здебільшого засмученим. Але коли спілкувався з Камілою, відразу ставав добрим і лагідним. Медсестра зовсім на нього не реагувала. До-

силь з неї стосунків. Та й не на часі про любов думати. Борис Михайлович усе про неї знав. Про те, що її мати свого часу віддала Камілу на виховання до бабусі на довгі роки. Сама ж влаштовувала свою долю. А різка бабця називала її неньку безтолковою особою.

- Добре, - вкотре наголошувала баба, - що ти в мене. А то твоя нікчемна матуся нічого путнього з тебе б не виховала. І досить рюмсати та ображатися, - шарпала малу за руки літня жінка. - Припини терти очі, недавно кон'юнктивіту позбулася...

А потім, коли Камілі дали відпустку, серце у неї ледь не розірвалося на шматки. Зрозуміла, як помилилася. У її Надійки були такі сумні очі, як колись у неї. Малеча плакала, горнулася до неї і благала не покидати її. Каміла хотіла негайно розірвати контракт, але не змогла.

- Не панікуй зазвичай, - всіляко заспокоював жінку Борис Михайлович, - нічого не станеться з твоєю донею. І війна не вічна. От побачиш, все буде добре.

Розсуудливий Борис Михайлович своїми справжніми вчинками підкорив її серце. Зовсім скоро вони дуже зблизилися. Настільки, що Каміла закохалася і завагітніла від свого капітана. Почувалася біля нього захищеною маленькою дівчинкою. Звільнилася зі служби, поїхала додому. А коли хотіла забрати Надю, мати була проти:

- Ну, навіщо тобі донька? - казала твердо. - Залиш її мені, я дбати-му про неї.

- Та ніколи цього не буде. Я не покину її, як колись ти зробила це зі мною.

Відтепер Каміла виховує доньку та сина. Її кровинки ніколи не будуть скаржитися на брак материнської любові. А Борис Михайлович всіляко їм допомагає. Вони побралися. Каміла звертається до свого чоловіка з повагою і на "ви". Вона впевнена на всі сто, що нарешті знайшла своє справжнє щастя, яке не минеться ніколи. Зрозуміла, що немає на світі нічого важливішого за родину та мирне небо...

Оксана ВОЛОШИНА

Очі...

■ Мені іноді страшно дивитися в очі. Я боюся побачити там щось таке, про що люди-на не хоче говорити, хоче приховати, а очі... очі її видають, вони не вміють обманювати. Так само, як тіло, жести...

■ У Тані не стало чоловіка Олексія. Були сороковини. Людей прийшло багато. Були й зовсім незнайомі. Жінка навіть не очікувала стільки, хоч приготувалася. Колеги і друзі прийшли, деякі без попередження, і їх виявилось більше, аніж думалося.

Після поминок усі розійшлися, а Тетяна взялася за прибирання. Сусідка, яка допомагала готувати, теж пішла, їй треба було забирати дітей з дитячого садка. Зненацька Тетяна побачила жінку. Вона виходила з кімнати, яка колись належала їхній дочці, а тепер там був робочий кабінет Тані. Вона займалася шиттям ляльок та м'яких іграшок, а потім продавала їх через інтернет. Хобі приносило непогані гроші, замовлення надходили регулярно.

- У вас чудова квартира.
- Ви хто і чому все ще тут? Гості вже всі розійшлися.
- Я Лариса, і я спеціально залишилася. Ви маєте дещо знати. Скоро все ваше майно дістанеться мені! Таня застигла від несподіванки.
- Я все запам'ятала тут. Щойно Олексій дізнався, що слабій, то одразу написав заповіт на мене. На жаль, я його не захопила сьогодні. Квартира, дача, гроші... Не думай витратити його заощадження. Бо ж я можу і в суд подати.
- А хто ви така, щоб він залишив вам все? Коханка?
- Я його кохана жінка протягом усього свого спільного життя. Майже завжди.
- А що ж ви до нього в лікарню не приходили, не доглядали?
- Там ви були, а він заборонив. Та й ви від нього не відходили. Зі мною йому було добре, він відпочивав, а з вами просто зручно. Ви ж прекрасна господиня, до того ж у вас була дочка.
- Дочка і зараз є. Ви навіть її

Спадок

бачили. Просто вона рано поїхала. Щось він не поспішав покинути мене, коли дочка подорослішала.
- Йому було зручно. Я вже сказала. Поки я не вступила в спадок, можеш залишатися. Але не надумай тут борги по комунальці залишити. Якщо так вийшло, то можеш відразу переїжджати. У твоєї матері начебто будинок у селі є.
- Теж Олексій сказав?
- Так, давно вже.
- Давно. Будинок моєї матері давно продано. Але це взагалі не ваша справа.
- Тоді співчуваю.
Тетяна стояла і розмірковувала над ситуацією. Коханка у чоловіка була, і вона знала про це давно. Знала і терпіла, вони вже давно жили кожен по собі. Олексій приносив гроші, разом вони допомагали дочці з квартирою. Дача? Їздили вони і на дачу, свята влаштовували, друзів запрошували. Не вийшли вони ще віком картоплею, морквою займатися. Грала роль хорошої сім'ї.

Олексій занедужав, залишалось зовсім небагато. Деякі з цих жовтуть роками та десятиліттями, а йому відміряли рік. Він одразу повідомив дружину та коханку.

- Боротимемося, - була відповідь дружини.
- Любий, у мене нічого немає, крім тебе. Ти подумай, як я житиму? Хто мені винайме квартиру? Хочу заповіт. - жалібним голосом заговорила Лариса. - Що ти маєш? Квартира, машина. Треба все терміново зробити. Ти ж мене кохаєш? Ти все залишиш мені?

Вона ще довго нила, інакше це й не назвеш. Олексій піддався на умовляння і заповіт було оформлено. Все рухоме та нерухоме майно, рахунок у банку, коротше - все відходило їй. Після цього Лариса зникла, а Олексій потрапив до лікарні. Там він і зізнався Тетяні, що мав коханку.

- Я давно знаю. Але це нічого не змінює. Ти батько моєї дочки, вона не розуміє, якщо я тебе в такий момент покину. Я й сама себе не розумію. Стільки років терпіла, а тепер... Ми ще поборемося, Олексію.
- Дякую тобі. Я зробив нерозумну річ, а ти...

Коли Олексія виписали з лікарні він одразу оформив дарчу на дружину на все майно, а гроші просто переказав на її рахунок. Він нічого не сказав про заповіт, тепер це було вже байдуже. Заповіт, а ж майна немає.

говоримо для світу, а іншою говорити тіло і очі... Але буває, що людина не зраджує собі, тоді нема розбіжностей, тоді очі, слова і тіло говорять одне... Людина ціла, людина в цілісності. Не потрібно щось приховувати, "викручуватися", грати ролі...

В дітей очі щирі, там багато любові і довіри. То коли ми починаємо зраджувати собі і чому?

...Мені іноді страшно дивитися в очі... Я не хочу побачити в них щось таке, що людина хоче приховати...

Неля ДРИБОТІЙ

- Якщо ти мене покинеш після цього, то мені так і треба.

Тетяна його не покинула, доглядала, її було дуже важко дивитися, як Олексій згасає. Вона все ще його любила, незважаючи ні на що.

- Я тебе кохаю... - були останні його слова.

- Чого стоїш, як води в рот набрала? Сказати нема чого. Залишилася вдова без нічого. Я тобі все сказала. Мені тепер ключі від квартири, вона майже вже моя. І від дачі ключик, адресу я знаю. Швидше б уже все забрати.

- Ось коли вступиш у спадок, тоді все й отримаєш, а поки що на вихід. - І заперечувати не будеш?

- Ні.
- Оце правильно. Гаразд, обійдуся поки що без ключів.

Лариса пішла задоволена, а Тетяна взялася за посуд. На душі було бридко. Коханку чоловіка вона побачила вперше, пам'ятає на обличчя в неї була чудова. Лариса навіть на поминках не була, хоча могла б побути у натовпі колег і друзів покійного.

- Потрібно просто забути все це, забути. І просто жити, - сама собі твердо сказала Таня, а потім розсміялася. - Пішов і спадок коханці залишив. Гарно! От вона зрадіє! Дякую, Олексію. Ти був добрим чоловіком, батьком. Ти подумав про всіх. Напевно, ти вчинив справедливо. Ти завжди все робив правильно.

Через пів року після відходу Олексія Лариса залишилася із заповітом. Папірець був, а от майна не було. Вона довго галасувала і вимагала перевірити все, але на жаль.

Таня продавала дачу, вона їй була непотрібна, не для неї це.

Половину грошей вона віддала дочці, а другу вирішила витратити на своє кохання.

Вона стала більше часу приділяти собі й творчості...

Софія БЕРЕЗНЕВА

До 160 річчя від дня народження Андрея Шептицького

«Андрей Шептицький - апостол віри, єдності, любові»

■ Духовна академія під такою промовистою назвою 12 червня цього року зібрала в залі бібліотеки-філії села Дунів та місцевому Будинку народної творчості бібліотечарів Заліщицької громади, мешканців Дунева, представників міської влади.

Розпочався захід екскурсією в залу бібліотеки-філії, якою вже понад два десятиліття керує Ольга Кравчук. Ольга Іванівна розповіла про свій професійний шлях, про те, як її мама - світлої пам'яті Ганна Макух, ветеран бібліотечної справи, заохотила свою донечку стати бібліотекаркою. Так зародилася династія...

Ольга Кравчук поділилася з колегами своїми напрацюваннями в роботі, ознайомила з багатою експозицією краєзнавчої кімнато-музею при бібліотеці.

А далі розпочалася духовна академія, присвячена будівничому України Андрею Шептицькому. 29 липня будемо відзначати 160-річчя з дня народження владики. Тому цей рік в Україні проголошено Роком Митрополита УГКЦ Андрея Шептицького.

Під час академії було акцентовано увагу присутніх на сімейних, родинних та інших ціннісних орієнтирах, які заповідав українському народові наш духовний, громадський і культурний діяч. Ведучими заходу були завідувача бібліотеки-філії села Дунів Ольга Кравчук та бібліотекар Заліщицької міської центральної публічної бібліотеки Андрій Машера.

Впродовж імпрези на екрані демонстрували фільм, відбулася слайд-презентація та виставка літератури про Андрея Шептицького.

Звукорежисером заходу працював Роман Бодьо.

Отець Андрій Стешин промовив духовне слово настанови присутнім та благословив учасників академії. Прозвучала духовна пісня "У молитві до Бога" у виконанні дуєту в складі Ольги Кравчук та священника місцевої церкви Андрія Стешина. Перший заступник міського голови Роман Краснюк подякував о. Андрію за його велику душепастирську і волонтерську діяльність на благо громади та ЗСУ.

Директорка Заліщицької міської центральної публічної бібліотеки Марія Рудик привітала учасників духовної імпрези та зосередилася на постулатах книги Шептицького "Як будувати рідну хату?".

Заслужений журналіст України, авторка десяти збірок, бібліограф Заліщицької міської бібліотеки Оксана Дяків у супроводі відеокадрів декламувала свою поетичну баладу "З роду давнього вогонь незгасимий": про сім'ю Андрея Шептицького, родину, шлях його духовного зростання та добрі справи на християнській, благочинній, меценатській, громадській нивах, про його боротьбу за українську мову, віру та рідну Україну.

Зачарував учасників піснями "Україна" й "Родина" соліст Заліщицького будинку народної творчості Микола Когут.

Дуже ніжно і трепетно звучали зі сцени голоси учасників дунівського ансамблю "Чарівна пісня": Ірини Зозуляк, Галини Стефанюк, Ольги Кравчук, Галини Шевчук, Ориси Чернічак, Івана Гнатюка, Богдана Бурденюка та о. Андрія Стешина. Вони виконали "Пісню про Богородицю", пісні "Мої батьки" й "У молитві до Бога".

Натхненно декламували патріотичні та духовні поезії четвертоклас-

ниця Катерина Стефанюк та дев'ятикласниця Софія Макух комунальної установи "Гімназія с. Дунів".

Особливою сторінкою духовної академії став артистичний виступ про принципи сімейного виховання Галини Шевчук в образі матері Митрополита Андрея - польської аристократки, письменниці й художниці Софії Фредро-Шептицької.

У слові до учасників академії Роман Краснюк наголосив на визначній ролі вчення предстоятеля УГКЦ для українців - особливо в складні часи російсько-української війни, наголосивши на важливому значенні діяльності бібліотек у селах громади та місті Заліщиці. Р. Краснюк подякував учасників заходу, мамі загиблого воїна Ігоря Ференца - Любові Ференц за виховання справжнього Героя, який віддав молоде життя за самостійність нашої Вітчизни. Слова вдячності линули для матерів, чії сини на фронті захищають Україну: фахівців Заліщицької та Блещанської бібліотек Віри Бревої та Ольги Бурдейної, а також для всіх тих, із чіїх сімей, родин воїни захищають нашу незалежність.

Начальниця відділу культури, туризму, молоді та спорту міськради Оксана Безушко подякувала колек-

тивам Заліщицької МЦПБ, завідувачці бібліотеки-філії та всім, хто долучився до підготовки і проведення духовної академії.

Під час різноманітних велелюдних заходів, які проводить міська бібліотека, завжди відбувається збір донатів на підтримку ЗСУ, зокрема й книжкові аукціони.

Письменники-учасники мистецько-літературної студії "Ліра", яка активно працює при Заліщицькій бібліотеці, надали авторські книги для згаданого благодійного аукціону, а також Заліщицький краєзнавчий музей - свій щорічник "Гомін віків". За результатами аукціону зібрано 2820 гривень. Разом із коштами для ЗСУ, які зібрані під час попередніх заходів, суму 3590 гривень 13 червня було передано волонтеру Ярославу Гринишину на дрони, інші засоби для ЗСУ.

Духовна академія ще раз підтвердила, що саме Андрей Шептицький подав приклад, як гуртуватися і спільно працювати заради добра всіх і кожного. Він навчав, що єдиний порятунком нашої нації - важка щоденна праця, палка віра і пошук Божого шляху...

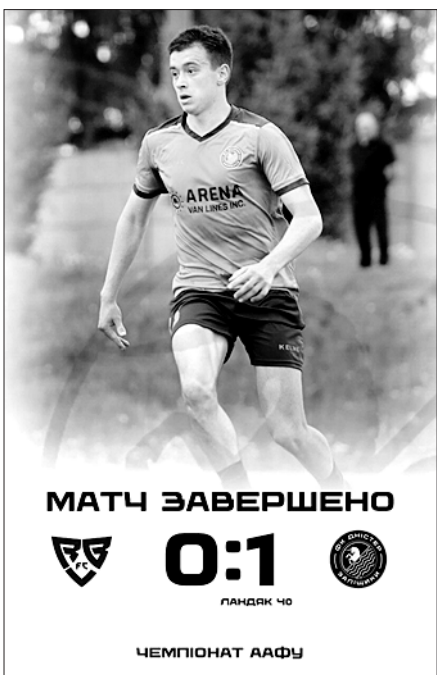
Людмила ПАПУШКО, бібліотекар Заліщицької міської центральної публічної бібліотеки

■ Спорт

«Дністер» переміг у першому півфінальному поєдинку

■ 14 червня на стадіоні суперника "Дністра" по групі аматорського чемпіонату "Сокола" у Михайлівці-Рубежівці на Київщині заліщицькі футболісти на виїзді зіграли свій перший півфінальний поєдинок проти київського "Rebela". Київський клуб, який фінішував у групі 2 на четвертому місці, доволі несподівано у чвертьфінальних матчах обіграв суперника заліщан по групі ФК "Лісне".

Перші хвилини поєдинку були за "Дністром", футболісти якого двічі пробивали по воротах суперників. І якщо перший удар вийшов неточним, то другий таки доволі небезпечним.

Поступово поєдинок вирівнявся, господарі намагалися заволодіти ініціативою на футбольному полі, було багато боротьби з боку обох команд, але майже не було гольових моментів. За такої гри футболісти "Дністра" таки зуміли відкрити рахунок. На 37-й хвилині після чудової розрізної передачі від Валентина Білика відзначився лівий півзахисник Микола Ландяк, який влучно пробив у ближній кут воріт - 0:1.

На початку другого тайму господарі побігли відіграватися і після подачі кутового м'яч навіть побував у воротах заліщан, але взяття воріт не було зафіксоване суддею поєдинку через порушення правил.

Незважаючи на всі зусилля футболістів "Rebela", футболісти "Дністра" в обороні грали надійно і за першої можливості вибігали в контратаки. Поєдинок добігав до завер-

шення, кияни намагалися більше атакувати, але впевнено грав воротар "Дністра" Іван Кравець. Незважаючи, що суддя призначив шість додаткових хвилин, заліщани довели поєдинок до успішного завершення. Тож мінімальна перемога "Дністра". І усе вирішуватиметься 21 червня у поєдинку в Заліщиках. Наших земляків влаштовуватиме і нічия, щоб здобути путівку до фіналу аматорського чемпіонату України.

У першому поєдинку другого півфінального протистояння кривдник великогайського "Агрона" - київський "Атлет", ведучи в рахунок 3:0 після першого тайму над "Агротехом" з Тишківки (Кіровоградська область), у підсумку здобув домашню перемогу - 3:2.

"Rebela" (Київ) - "Дністер" (Заліщики) - 0:1 (0:1).

Гол: Микола Ландяк (37). Дністер: Іван Кравець, Андрій Малащук (Іван Кірієнко, 74), Станіслав Бацман, Валентин Пасічник (Тракало Олег, 78), Тарас Червонецький, Володимир Мостовий, Микита Михайленко (Данііл Шелаєв, 90+2), Дмитро Бобик (Андрій Шишигін, 68), Валентин Білик (Іван Дячинський, 84), Микола Ландяк (Іван Федчишин, 81), Назар Процик (Юрій Захарків, 63). Заміна: Віталій Кузняк, Олександр Павлусь. Головний тренер: Олег Краснопопов.

З ким гратиме «Нива» у новому сезоні

■ 12 червня після останнього матчу плей-оф за право виступати в першій лізі в сезоні 2025/26, в якому ФК "Чернігів" вдруге переміг МФК "Металург", остаточно визначилися усі суперники тернопільської "Ниви" у новому сезоні.

Нагадаємо, що у паралельній парі "Поділля" двічі здолато "Колос-2", а чемпіон другої ліги "Пробій" - вийшов до першої ліги напружано.

На новий сезон із УПЛ у першу лігу опустилися "Чорноморець", "Інгuleць", "Ворскла" та "Лівий Берег".

Отож, склад учасників першої ліги 2025/26: "Ворскла" (Полтава), "Лівий Берег" (Київ), "Інгuleць" (Петрове), "Чорноморець" (Одеса), "Агробізнес" (Волочиск), "Металіст" (Харків), "Буковина" (Чернівці), ЮКА (Тарасівка, Київська область), "Вікторія" (Суми), "Прикарпаття" (Івано-Франківськ), "Нива" (Тернопіль), "Минай", "Фенікс-Маріуполь", "Поділля" (Хмельницький),

"Пробій" (Городенка), "Чернігів".

У наступному сезоні 16 команд першої ліги, ймовірно, вже не будуть ділитися на групи, а зіграють у стандартному чемпіонаті у два кола.

Тернопільська "Нива" 23 червня виходить з відпустки. Команда, щоб

якісно підготуватися та показати себе у найкращій формі, планує провести тренувальні збори у два етапи.

Перший контрольний спаринг відбудеться 29 червня на виїзді. Суперником тернополянин стане рівненський "Верес".

Тарасюк і Підручний згадують про канікули, а Мандзин вже готується...

■ В охопленій війною Україні - пора шкільних випускних... Попри сирени тривоги, обстріли та загалом усі складнощі війни, українські школярі прагнуть відчувати дух свята. І це право в них ніхто ніколи не відбере. Тож поспілкувався про шкільні роки з українськими біатлоністами. Відомі спортсмени, серед них і уродженці Тернопільщини ностальгічно пригадали своє мирне дитинство. Тепер той період цінується особливо... - йдеться на сайті "Чемпіон" (<https://champion.com.ua/>).

не зафіксують, але це пам'ятна оцінка на все життя!

Випускний юного спортсмена припав на час війни, але юнак готується до шкільного свята й вірить, що все буде добре.

"На першому дзвоні був, а на останньому вже ні. Випускний вечір у мене буде 21 червня. Костюм вже купив, готуюся до свята", - каже спортсмен із Копичинців, що на Тернопільщині, в розмові з "Чемпіоном".

Улюблених вчителів у школі, каже Тарас, в нього немає - всіх любив та поважав однаково. Вчився, зізнається, "посередньо". А найбільше запам'ятався душевний урочистий момент, коли він повернувся до рідної школи зі згаданих змагань із Грузії.

"Я приїхав до школи, а там вже стояла директорка разом з усіма учнями. Вітали мене, вручили мені подарунок, дуже приємно було", - згадує Тарас.

Підручний - великий майстер переслідування

Чемпіон світу 2019 р. в персьюті Дмитро Підручний ще зі шкільних років демонстрував неабиякі навички переслідування - часто доводилося наздоганяти. Школяр із Тернопільщини виріс у родині батьків-лижників, тож спорт у його житті присутній з дитинства. Попри всю зайнятість, побувати на випускно-

му вечорі Дмитро таки зміг.

"Пропускав у школі багато, доводилося багато вчити самостійно, хоча й пропускати давалися взнаки. До шостого класу був відмінником, доки не пішов у біатлон. Відмінником у підсумку не став, але закінчив школу з достатнім рівнем. Та й добре, що Дмитро зміг побувати на випускному", - згадує Марія Підручна, мати біатлоніста та вчителька фізичного виховання.

Хтось про канікули, а Мандзин вже готується

31 серпня німецький Дрезден стане аренною для видовищної біатлонної гонки City Biathlon. Змагання з літнього варіанту цього виду спорту відбудуться на стадіоні імені Хайнца Штайера та на вулицях міста.

До попередньої заявки увійшли двоє представників України: тернополянин Віталій Мандзин та Юлія Джима.

Згідно з регламентом шоу, біатлоністи спочатку змагаються у кваліфікації, після чого переходять до мас-старти. Гонка включає п'ять кіл та чотири вогневі рубежі.

За промахи штрафні кола не передбачені: спортсмени використовуватимуть додаткові патрони. Якщо їх не вистачить для закриття всіх мішеней, учасники отримають штраф у вигляді очікування в спеціальній зоні.

Здобутки тернопільських легкоатлетів

■ Чотири медалі здобули спортсмени Тернопільщини на чемпіонаті України з легкої атлетики серед юнаків та дівчат 2010-2011 р.н., який відбувся 9-11 червня в Івано-Франківську.

шкодами та бронзовим призером в бігу на 1500 м. Також чемпіоном України в метанні спису з особистим досягненням 49.46 м став Макар Шмуляєв (ОДЮСШ, тренери - Леонід Дахновський, Галина Шмуляєва). І ще одну нагороду - срібну, в бігу на 3000 м також з особистим результатом 10.36.09 сек, виборолла Олександра Черевата (ОДЮСШ, тренери - Богдан Дуда, Роман Череватий). За крок до медалі зупинилася Єва Овод (ОДЮСШ з літніх видів спорту, тренер - Олена Клименко), яка в бігу на 200 м відстала від бронзового призера лише на одну соту секунди".

Результати матчів чемпіонату області з футболу

11 червня відбувся ще один поєдинок шостого туру, а 15 червня - сім поєдинків сьомого туру у Вищій лізі чемпіонату Тернопільської області з футболу 2025 року. Тож пропонуємо результати зіграних матчів.

11 червня. 6 тур. ФК "Борщів" - "Агрон" (Великогайська громада) - 2:0 (0:0).

15 червня. 7-й тур. "Збруч-Агро-

бізнес" (Підволочиськ) - ФК "Трибухівці" - 1:0 (1:0), "Поділля" (Велика Березовиця) - "Поділля" (Васильківці) - 1:2 (0:0), "Зелені леви" (Почаїв) - ФК "Збараж" - 0:0, "Галич" (Збараж) - ЦРСФВ (Теребовля) - 9:0 (5:0), "Вікни-ФАТ" (Вікно) - "Сокіл" (Велика Березовиця) - 6:2 (5:1), ФК "Нараїв" - ФК "Борщів" - 0:3 (0:1), "Агрон" (Великогайська громада) - "Медобори" (Зелене) - 2:2 (1:0).

У 8-му турі 22 червня зустрінуться: ФК "Трибухівці" - ФК "Борщів", "Медобори" (Зелене) - ФК "Нараїв", ЦРСФВ (Теребовля) - "Вікни-ФАТ" (Вікно), ФК "Збараж" - "Галич" ("Збараж"), "Поділля" (Васильківці) - "Зелені леви" (Почаїв), "Збруч-Агробізнес" (Підволочиськ) - "Поділля" (Велика Березовиця), "Сокіл" (Велика Березовиця) - "Агрон" (Великогайська громада).

Будує свідомість дім для душі

[illegible]

Кременець відвідав знаний диригент

■ 9-10 червня Кременеччина зустрічала вельмишановного гостя з Франції, уродженця Нью-Йорка, диригента і практика концертної та оперної справи Давида Стерна, батько якого, всесвітньовідомий скрипаль Ісаак Стерн, народився 105 років тому 21 липня 1920 р. у Кременці.

Давид Стерн, окрім оглядин міста та вшанування своїх праділів, встиг взяти участь й у мистецькому житті Кременця.

У понеділок гостя урочисто приймали та вшанували у Кременецькій обласній гуманітарно-педагогічній академії ім. Т. Шевченка, де відбулися виступи юних вокалістів і музикантів - учнів Кременецької школи мистецтв ім. М. Вериківського, студентів фахового коледжу та педакадемії. Давид Стерн залюбки спілкувався з талановитою молоддю, кожен виступ Д. Стерна охарактеризував і дав свої фахові поради, ділився секретами музичного мистецтва. Наступного дня зала навчального закладу була переповнена, тут відбувся святковий концерт з нагоди 105-річчя від дня народження Ісаака Стерна.

Окрім того, Давид Стерн прагнув побувати у всіх мистецьких та культурних закладах Кременця. Цікавою для нього стала й екскурсія у Кременецькому краєзнавчому музеї. Директор музею Андрій Левчук розповів, що Давида Стерна зацікавила інформація про кременецьку фортепианну фабрику 19 століття.

Довідково.

Батько Ісаака, дідуся Давида Стернів Соломон, родом із Києва, був вихідцем із знатної родини, яка проживала у Кременці віддавна. В травні 1921 р. Стерни покинули Кременець. Після багатомісячного подолання шляху через Сибір і Тихий океан вони перетнули кордон Америки і прибули в Сан-Франциско. Більше Стерни ніколи не поверталися в родинне місто. Тут залишилися їхня рідня і коріння родовиду.

Ісаак Стерн зробив блискучу кар'єру. Він багато гастролював по світу. Отримав почесні звання Гарвардського, Нью-Йоркського, Колумбійського, Оксфордського і Тель-Авівського університетів.

Серце Стерна зупинилося у Нью-Йорку 22 вересня 2001 р., проте скрипка його звучить для нас і нині. Особливо приємно, що звучить вона і на його батьківщині у Кременці.

В. Н.

Коли Зелені свята, то й зелений борщ...

■ У Підволочиську до Дня селища відбувся фестиваль зеленого борщу "ЗеленFEST", який було започатковано з ініціативи селищного голови для збереження та розвитку традицій містечка. Адже традиційно на Трійцю (Зелені свята) на Підволочичині господині готують зелені борщі. До речі, свято зеленого борщу в місцевій громаді провели під час Зелених свят вже вшосте.

Смачним борщем присутні частували працівники КЗ "Центр надання соціальних послуг Підволочиської селищної ради", КНП "Підволочиська центральна лікарня", а ще Підволочиський професійний ліцей, який активно долучився до святкування Дня Підволочиська. "Центр надання соціальних послуг Підволочиської селищної ради" бере участь у Фестивалі

кожного року, як зазначили в організації: "Здавна варили зелений або весняний борщ з молодим щавлем, кропивою, лободою, листям буряка. Як і червоний, зелений борщ у піст готували без сала і м'яса, на олії, з грибами та рибкою. А холодний борщ готували влітку. Молодий буряк із листям різали соломкою, заправляли квасом чи сироваткою, додавали зелень петрушки, кропу,

часнику, цибулі, круто зварене яйце. Іли охолодженням, нерідко з вареною картоплею замість хліба. Про густий борщ казали: "Густий, аж хвилі встають!", а про рідкий - "Хрущі в борщі, а жаба в ющі!"

Мешканці селища та гості мали можливість скуштувати традиційний зелений борщ і оцінити смакові якості.

Під час заходу було нагороджено обдарованих дітей громади, а саме призерів олімпіад, спортсменів, дітей-призерів всеукраїнських та міжнародних конкурсів, економічних форумів, ярмарків молодіжного підприємництва. Окрім того, подяки отримали учасники народного аматорсько-

го танцювального колективу "Пролісок".

Під час заходів усі охочі могли долучитися до благодійних пожертв на ЗСУ.

Активну участь у заходах брали аматори Підволочиського будинку культури та Підволочиського центру дитячої та юнацької творчості, танцювальні колективи, вокальні жіночі та чоловічі ансамблі, юні артисти-аматори, які демонстрували свої танцювальні та вокальні здібності.

Смачні страви з борщу та інші смаколики, цікава та насичена концертна програма, тож не дивно, що глядачі отримали багато позитивних вражень.

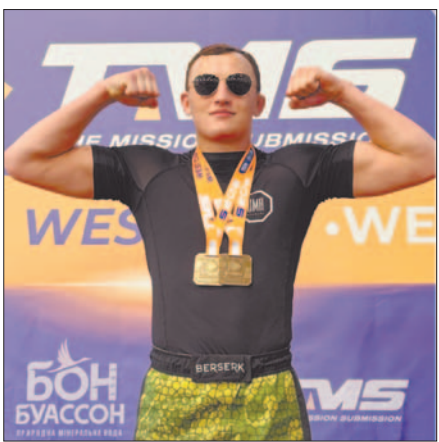
Блискучі бої і перемоги

■ У суботу, 14 червня, в Тернополі вперше відбувся турнір з джиу-джитсу TMS WEST CUP.

До фаного міста з'їхалися більш як 500 спортсменів (хлопці і дівчата) з різних куточків України віком від 4 років.

Ці змагання організувала UMA Academy. Протягом дня боролися різні вікові та вагові категорії у своїх поясових дивізіонах - в розділах Gi і No-Gi.

Тернопільський спортсмен Богдан Волошин знову показав високий рівень бійцівської майстерності, не розчарував своїх уболівальників. Спочатку він змагався в категорії фіолетових поясів, перемігши суперника з Рівного. У другому і третьому поєдинках здолав обох суперників з Івано-Франківська. Тому отримав дві перемоги і золоті медалі. Паралельно з дорослими також змагалися діти. 8-річний тернополянин Давид Салик провів сутички з бійцями з

Хмельницького і Тернополя в No-Gi і здобув призове третє місце. Артем Баран (10 років, смт Великі Бірки) теж відборював два поєдинки і отримав бронзову нагороду. Спортсмени з Івано-Франківська і Тернополя поступилися йому.

Олександр Зенько з Тернополя, якому лише 10 років, гідно боровся з опонентами зі Львова та Івано-Франківська і Тернополя. Здобув три дострокові перемоги. Хлопець щиро радів золотій медаль.

Словом, вкотре потішили, не підвели свого наставника юні вихованці. Адже Давида Салика, Артема Барана і Олександра Зенька тренує Богдан Волошин - тренер UMA Academy, майстер спорту міжнародного класу з MMA.

Вітаємо Intelligent Jiu-Jitsu Academy (Ternopol), яка посіла перше командне місце серед усіх команд, що приїхали на такий масовий турнір.

Попри жажіття війни спорт живе і розвивається. Нас неможливо поневолити. Слава Збройним Силам України!

Написано серцем

Рансодія літа (сонет)

На струнах сонця грають літні зливи,
Сюрчить на скрипці коник у траві,
Виблискують перлинки, як живі,
Красуються рожевою сливи.
Барвіста райдуга в пастельних хмарах
Цілує ніжню квітку польові,
Всміхаються калюжі дощові,
Лунає в горах музика флюяри.
Сховались тіні під крилом вербиці,
Шумлять озера ярої пшениці,
Палюче сонечко ввійшло в zenіт.
Віщують чайки в неозорім морі,
Із місяцем фліртують тихо зорі...
Який розкішний Богом даний світ!

Василина ВОВЧАНСЬКА

■ День народження свого міста цьогоріч, як і в минулі роки, бережанці відзначили без традиційних масових заходів і гучних святкувань. Усі червневі заходи програми мали історично-краєзнавчий, національно-патріотичний характер і спрямовані на підтримку Збройних сил України.

Зокрема, 8 червня відбувся основний захід відзначення ювілею міста Бережани та свята Трійці. Цей день розпочався з поминальної панахиди біля Меморіалу загиблих захисників Бережанщини. На сцені у парку біля замку Синявських відбулися урочистості, нагородження і благодійна культурно-мистецька програма "Місто мрій і сподівань" за участю творчих

У Бережанах відзначили День міста

колективів громади.

9 червня У Бережанському краєзнавчому музеї з нагоди 650-річчя Бережан відбулася презентація нової виставкової зали "Історія Бережан: люди, події, будівлі".

Директорка музею Наталія Бойко ознайомила присутніх з основними експозиційними вузлами виставкового залу: "Ключові дати в історії міста"; "Фотозона"; "Постаті, що творили Бережани"; "Події - великі й повсякденні"; "Архітектура, що прикрашає місто".

В межах святкування Дня міста у музеї також відкрили виставку "Невідомий художник Роман Никорчук" - проект, реалізований завдяки ініціативі знаного бережанського дослідника, краєзнавця Миколи Процівця, який досліджує й популяризує мистецьку спадщину митця.

Як зазначили у музеї: "Ця вистав-

ка - спроба повернути ім'я художника до культурної історії Бережан. Адже його роботи довгі роки прикрашали приміщення санаторію, де Роман Никорчук не тільки творив, а й лікував своїм мистецтвом душі".

Зворушливі слова про батька сказала донька художника Галина Никорчук. Своїми спогадами поділилася і багаторічна колега митця, членкиня музейної ради Ганна Семеняк. А головний лікар Бережанського обласного дитячого санаторію Олег Левандовський розповів про атмосферу санаторію, в якій працював митець.

На завершення заходів відбулося спецпогашення ювілейного конверта та марки із зображенням картини художника "Банк", присвячене 115-річчю з часу побудови цієї знакової архітектурної споруди в Бережанах.

Під час спецпогашення, в якому взяли участь керуючий відділенням "Ощадбанк" м. Бережани Володимир Цепліцький, донька художника Галина Никорчук, заступник міського голови Степан Кухарук, начальниця відділу культури, туризму та релігії Бережанської міської ради Олена Мельничук, використали штемпель з перших датівником "Бережани", що робить погашення ще ціннішим для філателістів і поціновувачів історії.

Окрім того, уже традиційно у рамках відзначення Дня міста в літературній світлиці Бережанського музею книги відбулася VI Наукова конференція "Бережани: погляд крізь роки" з нагоди 650-ї річниці першої письмової згадки про місто та 495-ї річниці магдебурзького права.